

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3496 van 9 november 2007
in de zaak X/ IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIdE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nigeriaanse nationaliteit op 31 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 13 juli 2007 waarbij de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt en van het schrijven van de gemachtigde van de Minister van 9 augustus 2007, waarin deze beslissing bevestigd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER loco advocaat L. PEPERMANS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER loco advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1 Verzoeker vroeg op 1 augustus 2002 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.2. Op 24 september 2002 werd door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslist verzoekers asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen en hem het verblijf in het Rijk te weigeren.

1.3. Door verzoeker werd een dringend beroep ingediend tegen deze te zijnen opzichte genomen beslissing. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 14 februari 2003 om de beslissing van weigering van verblijf te bevestigen. Tegen deze beslissing werd door verzoeker een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State, die op 1 oktober 2004 verworpen werden.

1.4 Verzoeker diende op 18 februari 2004 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. Op 19 oktober 2006 en 13 juli 2007 diende de raadsman van verzoeker bijkomende stukken in ter ondersteuning van de in punt 1.4. vermelde aanvraag.

1.6. Op 13 juli 2007 besliste de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, de in punt 1.4. vermelde aanvraag zonder voorwerp te verklaren. Deze beslissing werd betekend aan verzoeker op 1 augustus 2007.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 9 augustus 2007 richtte de gemachtigde van de Minister een schrijven aan de raadsman van verzoeker waarin wordt meegedeeld dat de in punt 1.4. vermelde aanvraag als afgesloten wordt beschouwd.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verweerder werpt op dat de tweede bestreden beslissing geen administratieve beslissing is die vatbaar is voor een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerder preciseert dat de rechtstoestand van verzoeker door de tweede bestreden beslissing geenszins gewijzigd wordt. Verweerder concludeert dat het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. Een beroep tot nietigverklaring - en derhalve de vordering tot schorsing als accessorium van dit beroep – moet krachtens de artikelen 39/2, § 2, 39/82, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Voor het begrip "beslissing" moet, luidens de wetsgeschiedenis van deze bepaling, teruggegrepen worden

naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 93). Onder beslissing of bestuurshandeling dient derhalve te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, m.a.w. waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan de verzoekende partij (Zie *R.v.St.*, nr. 138.587, 17 december 2004; *Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr.2479/001, 93).

2.3. De verzoekende partij weet sinds de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing dat haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard. De brief van de gemachtigde van de Minister van 9 augustus 2007 aan de raadsman van de verzoekende partij houdt geen beslissing in over deze aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar vormt enkel een mededeling van het feit dat een beslissing hieromtrent werd genomen. Deze brief beantwoordt niet aan de voormelde criteria van de administratieve rechtshandeling.

Het beroep is niet-ontvankelijk in de mate dat zij is gericht tegen de tweede bestreden "beslissing".

2.4. Verweerder voert aan dat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt. Verweerder stelt dat verzoeker bovendien niet op basis van concrete gegevens aantoont dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing. Verweerder concludeert dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

2.5. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het ernstig middel en het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

3. over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

« O. C. (...)
nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubliek) geboren te (...)
laatst gekende adres: X te X

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9, 3de alinea van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, ingediend op datum van 18 februari 2004 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden: Uit het sociaal-economisch verslag van uw diensten dd. 23 mei 2007 blijkt dat betrokkene sinds eind januari 2005 niet meer verblijft op het door hem opgegeven adres ».

3.2. In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet in combinatie met "de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur,

het vertrouwensbeginself. Verzoeker preciseert dat artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet nergens vermeldt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag zonder voorwerp moet verklaren omdat betrokkene op het tijdstip van de beslissing er niet meer woont. Verzoeker betoogt dat het betrokken wetsartikel enkel vermeldt dat de aanvraag dient te geschieden daar waar de vreemdeling verblijft, waarbij volgens verzoeker het tijdstip van beoordeling, het tijdstip van de aanvraag is. Volgens verzoeker werden ook de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, aangezien de raadsman van verzoeker de gemachtigde van de Minister op 13 juli 2007 per fax op de hoogte bracht van het juiste adres van verzoeker. Verzoeker benadrukt dat zijn raadsman op 23 juli 2007 herinnerd heeft aan de adreswijziging en om intrekking van de beslissing verzocht. Verzoeker stelt dat desondanks de eerste bestreden beslissing op 1 augustus 2007 aan hem betekend werd, daar waar de gemachtigde van de Minister op de datum van de beslissing reeds op de hoogte was van het juiste adres van verzoeker. Verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing bovendien voorbijgaat aan het feit dat het voor een illegaal verblijvend persoon niet eenvoudig is om een vast verblijf te hebben.

3.3. Artikel 9, derde lid, van de wet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag indiende, luidt als volgt: *“In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”* Het is niet onredelijk te stellen dat het opgeven van het verblijfsadres door de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet er dient voor te zorgen dat de beoordeling van de verblijfsaanvraag en de hierbij gepaarde procesgang op een vlotte wijze gebeurt. Dit impliceert dat een vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient, op een prompte wijze een verandering van verblijfsadres dient op te geven.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 februari 2004 een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaf hierbij als adres op: “X te X”. Uit de in het administratief dossier opgenomen briefwisseling tussen de gemachtigde van de Minister en de gemeente Houthalen-Helchteren blijkt dat er lange tijd onduidelijkheid bestond over het gegeven of verzoeker al dan niet effectief verbleef op voormeld verblijfsadres. Op 23 mei 2007 wordt de gemachtigde van de Minister door de betrokken gemeente ter kennis gebracht dat verzoeker sedert januari 2005 niet meer op het door hem in zijn verblijfsaanvraag opgegeven adres verbleef, maar via zijn contacten ter plekke op de hoogte bleef van de naar zijn oud verblijfsadres gestuurde briefwisseling. Verzoeker heeft derhalve nagelaten op een prompte wijze een verandering van verblijfsadres op te geven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet geschonden heeft door de bestreden beslissing te treffen op 13 juli 2007.

In zoverre het middel de schending opwerpt van artikel 9 van de vreemdelingenwet is het middel ongegrond.

Daar waar verzoeker stelt dat *“de bestreden beslissing een schending opwerpt van de beginselen van behoorlijk bestuur, daar waar DVZ Brussel door de raadsman van verzoeker op 13 juli 2007 per fax! op de hoogte gebracht werd van het juiste adres van verzoeker”* is het middel onontvankelijk, aangezien verzoeker nalaat aan te duiden welke beginselen van behoorlijk bestuur in het geding zijn.

In zoverre het middel de schending opwerpt van het vertrouwensbeginsel is het middel onontvankelijk, aangezien verzoeker niet aantoont op welke wijze het vertrouwensbeginsel geschonden werd.

3.5. In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet in combinatie met de schending van artikel 4 en artikel 2, §1, van het van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker stelt dat artikel 9 van de vreemdelingenwet de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toekent aan de “Minister of zijn gemachtigde” en dat overeenkomstig de artikelen 2, § 1 en 4 van het delegatiebesluit deze bevoegdheid kan worden overgedragen aan de beampten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Volgens verzoeker is attaché H.V., die de bestreden beslissing getroffen heeft, geen titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

3.6. Artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt:

*“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, **9, derde lid**, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/7, 51/8, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, §1.”*

3.7. Artikel 2, § 1, van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beampten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is.”

3.8. Uit het bij de nota met opmerkingen gevoegde, niet betwiste, attest opgesteld door de waarnemend adviseur van de Dienst Personeel en Organisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de betrokken ambtenaar, H.V, als attaché is tewerkgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de dienst Humanitaire Regularisaties en dat zij ingevolge artikel 4 van het bovenvermeld delegatiebesluit gemachtigd is om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. Er is geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en zeven door:

mevr., M. EKKA rechter in vreemdelingenzaken,

mevr., L. JANS toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.

